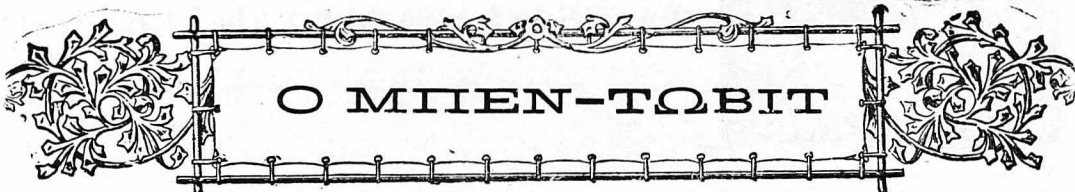

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ

Ο ΜΠΙΕΝ-ΤΩΒΙΤ

Τη φοβερή εκείνη ημέρα, που ξγινε το μεγαλειότερο αδίκημα στον κόσμο, την ημέρα που επάνω στο Γολγοθά, μεταξύ δύο ληστών σταύρωσαν τον Ήσού Χριστό—την ίδια ημέρα, κατά τὰ ξημερώματα, ο έμπορος της Ίερουσαλήμ Μπέν-Τωβιτ ξύτησε μ' ένα φοβερό πονόδοντο. Από την περασμένη ημέρα ακόμα είχε αρχίσει να του πονή έλαφρά το δεξιο σαγόνι, κ' ένα δόντι, το άκρυνό, κοντά στο φρονιμίτη, σαν να είχε μεγαλώσει Ξεσφρα να τον πονούσε κάθε φορά που το άγγιζε με τη γλώσσα του. Ύστερ' από το φαγητό όμως, ο πόνος είχε περάσει δίωξ διόλου και ο Μπέν-Τωβιτ τον είχε ξεγιάσει και ήσυχασε. Αιτή την ημέρα είχε αλλάξει το γέρικο γαϊδούρι του μ' ένα νέο και γερό και για τούτο ήταν καταχαρούμενος.

Κοιμήθηκε πολύ καλά, κοντά όμως να ξημερώσει κάτι άρχισε να τον ένοχλη. Ξύτησε λοιπόν ο Μπέν-Τωβιτ θηκωμένος : Του πονούσαν και τον σουβίλιαν τὰ δόντια φοβερά και δεν μπορούσε να καταλάβη άν του πονούσε το χροσινό δόντι ή ένοδθρην μ' αυτό και τ' άλλα. Αισθανόταν τόσο φοβερούς πόνους, σαν να τον είχαν αναγκάσει να μασήσει χιλια παρωμένα σουβιλερά καρφιά. Έβαλε στο στόμα νερό από το πήλινο κανίτι και για μιά στιγμή ο πόνος μαλάωσε και ο Μπέν-Τωβιτ είχαριστήμένος κάπως Ξαναπάγιασε κ' άρχισε να θημάτι πάλι το νέο γαϊδουράκι που άπόκτησε δίνοντας το δικό του. Συλλογιζόταν τι ευτυχισμένος θα ήταν, άν δεν του πονούσαν τὰ δόντια και θέλησε να Ξανακοιμηθή. Άλλά σε πέντε λεπτά ο πόνος Ξανάωχισε πιο δυνατός από πριν. Ο Μπέν-Τωβιτ κάθισε στο κρεβάτι και άρχισε να κουνιέται σαν βαρούδι ρολογιού. Το πρόσωπό του Ξάρωσε γύρω στην κτρινασιμένη από τους καύιους μεγάλη μύτη του, που επάνω της είχε πέσει μιά σταλαγματιά κρόνου ιδρώτα. Έτσι, με το κούνημα και τους άνασταναγμούς άντίκρισε τις πρώτες άρχίδες του ήλιου εκείνου, που ήταν γραφτό του να δη το Γολγοθά με τρεις σταυρούς και να σκοτεινάσει άπ' φρίκη και θλίψη άργότερα...

Ο Μπέν-Τωβιτ ήταν καλός και άγαθός άνθρωπος, δεν άγαπούσε τα άδικα. Μά σαν Ξύτησε ή γυναίκα του, της έφαιε τον αναβαλλόμενον, γιατί τον άφρασε μοναχό σαν τσακάλι να σφιδιάζει και να στριφογυρίζει από τους πόνους όλη τη νύχτα. Η γυναίκα του άκουσε έπιμονητικά τις άδικες επλήξεις του, γιατί ήξερε πως δεν τὰ έλεγε από κακή καρδιά, και κατόπιν από πόνου έαθαθαρία από ποντικό κωπανισμένη, για να τή βάλη επάνω στο μάγουλό του, σίδησεναιμια δινανό κ' ένα γνήσιο κομμάτι από την πέτρα που είχε σφάση ο Μωυσήσ τον πίνετα του νομού. Η ποντιζία άκαθαρία κάπως τον άλάφρωσε, όχι όμως για πολλήν ώρα, γιατί σε λίγο ο πόνος Ξανάωχισε με περισσότερη δύναμη. Μολταπατα στις λίγες στιγμές που μεταβιάζονταν οι πόνου, τον Τωβιτ τον παρηγορούσε ή σκέπη που άπόκτησε ένα θαμνάσιο γαϊδουράκι, μά όταν Ξανάωχίζαν, βογγούσε, θίμονε με τη γυναίκα του και τη φροβέει πως θα σπάση το κεφάλι του σαν τοίχο άν δεν ήσυχάζη. Περπατούσε άδιάκοπα άπ' τη μιάν άκρη στην άλλη της ταράτσας του σπιτιού του, χωρίς να ληγονη στην έσωτερική άκρη, γιατί ντροπιάζον μόν τον ίδιού, με το κεφάλι μαντιλωμένο σά γυναίκα. Έξεσφρα τον πλησίασαν τὰ παιδιά του και άρχισαν να του μιλούν για τον Ήσούν τον Ναζωραίο. Ο Μπέν-Τωβιτ σταμάτησε, τ' άκουσε μιά στιγμή, μά ύστερα Ξάρωσε το πρόσωπό του, χτύπησε κάτω τὰ πόδια του με θημό και τὰ έθιωσε. Ήταν άγαθός άνθρωπος και άγαπούσε τὰ παιδιά ο Τωβιτ. Μά πονούσε τόσο το βρωμόδοντό του!..

Όλα τον ένοχλούσαν, ακόμα κ' ο κό-

σμος πουταν συναγμένος στις ταράτσες και στις γειτονικές στέγες και κτύπαζε με περιέργεια στον δρόμο. Ήταν έτοιμος τώρα ο Μπέν-Τωβιτ να κατεβή κάτω, όταν ή γυναίκα του του έλεγε :

—Κύττα, νά, φέρονιν τους κακούργους ! Αυτό μπορεί να σε διασκεδάση.

—Άσε με, πασκαλιό. Δέ βλέπεις τάχα τὰ βάσανά μου ; άποζήθηκε θυμωμένα ο Μπέν-Τωβιτ. Όστόσο όμως ή υπόσχεσις της γυναίκας του πως άν χαζέψη με το θέαμα μπορεί να του περάση ο πονόδοντος, τον έκανε να Ξυγισθή άμεσα στο παραπέτο. Έσπικε το κεφάλι του και κρατώντας το μάγουλό του με το χέρι του, κτύπαζε κάτω.

Άπό το στενό δρόμο που πήγαινε κατά το βουνό, προχωρούσε με άταξία, μέσα στη σκόνη, άπειρο πλήθος που φώναζε άδιάκοπα. Στη μέση σκυμμένοι από το βάρος των σταυρών, προχωρούσαν οι κακούργου και από πάνω στριφογυρίζαν, σαν μαύρα φειδιά, τὰ κωτσία των Ρωμαίων στρατιωτών. Ένας από αυτούς—έκείνος με τὰ Ξανάθ μάλλιά, με τον Ξεσχισμένο και αίματομένο χιτώνα—σκόνηταρε σε μιά πέτρα που του έφριζαν στα πόδια του κ' έπεσε. Η φωνές έγιναν δυνατώτερες και ο άχλος, σαν μιά μεγάλη, ταραγμένη θάλασσα, τον περιτογύρισε. Έξεσφρα ο Μπέν-Τωβιτ άνατριχίωσε από τον πόνο—σαν να ήσαν στο δόντι του μιά προσημένη βελόνα ! Βόγγιξε άγρια, άφρασε ένα παρατεταμένο ού, ού, ού και τραβήχθηκε μέσα.

—Πώς φωνάζουν ! ελε με φθόνο και ο νοός του πήγε στα δάναυχα στόματα του πλήθους, με τὰ δυνατά γερα δόντια. Πώς θα φωνάει αλήθεια κ' αυτός άν ήταν καλά ; Μά ο πόνος άρχιφε τώρα περισσότερο και ο Μπέν-Τωβιτ σγυκοκρινώντας το δεμένο κεφάλι του, άρχισε να μουγκρίζει. Μουού!.. Μουού-ού!..

—Λένε πως αυτός που σκόνταφε χιάφρασε τους τυφλούς, ελε στον Τωβιτ ή γυναίκα του δείχνοντάς του τον Ήσού πουε σηκωθή και προχωρούσε, κάτω από τις κωτσικιές των στρατιωτών.

—Δέν βαρούσε!.. ελε με κακία ο Τωβιτ. Άς γιατρέψη τον πονόδοντό μου, άν μπορη... Κ' έπειτα πρόσθεσε με θημό :

—Τι σκόνη σηκώνουν ! Σωστό κολάδι ! Όλους αυτούς έπρεπε να τους διαλύσουν με ξύλο ! Πήγανέ με κάτω, Σάρα.

Όστόσο ή γυναίκα του Τωβιτ είχε δικη. Το θέαμα διασκέδασε λιγάκι τον άγαπημένο της Μπέν. Έως, στο κάτω-κάτω, να τον βοηθήσει και ή ποτικωποριά. Η αλήθεια ελε πως ο Τωβιτ μόλις κατέβησε κάτω πλάγιασε και κοιμήθηκε...

Όταν Ξύτησε, ο πόνος είχε σκεδόν περάσει και μοναχά το δεξιο σαγόνι του ήταν λιγάκι πρησιμένο, μά τόσο λίγο, που μόλις φανόταν. Η γυναίκα του έλεγε πως δεν μανόταν καθόλου, ο Μπέν-Τωβιτ όμως χαμογελούσε πονηρά, γιατί ήξερε τί αγαθή πού ελε ή γυναίκα του και πως άγαπούσε να το έλε εντάξια λόγια. Σε λίγο μπικε σπίτι τους ο γείτονας τους, ο ταμπάσης Σαμουήλ. Ο Μπέν-Τωβιτ τον πήγε να του δείξη το νέο γαϊδουράκι κ' άκουσε με περιέργεια τοίς μεγάλους έπαινους που έκανε ο γείτονας γι' αυτόν και για το ξύο!..

Ύστερα για να είχαριστήσουν την περιέργεια της Σάρας, τραβήξαν κ' οι τρεις για το Γολγοθά, για να ίδούν τους σταυρωμένους. Άπό τη στιγμή που ξεκίνησαν, ο Μπέν-Τωβιτ άρχισε να διηγείται για τον έλαφρό πόνο που αισθανθήκε από βαρύς στο δεξιο σαγόνι και πως ύστερα τη νύχτα Ξύτησε με φοβερό πονόδοντο. Και για να δό-

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ένα ποτηράκι κρασί...

